

komisař oprávněn i při rozhodnutí o předloženém účtu (§ 124 odstavec (2) konk. ř.) uložit správci, co má do konkursní podstaty plnit. Namítl-li věřitel H., že správce nebyl oprávněn si uhradit své útraty ve sporech jím jako konkursním správcem vedených, jest o tom rozhodnouti konkursnímu komisaři a nelze věřitele s touto námitkou odkázat na pořad práva, poněvadž tu nejde o nárok na náhradu škody, nýbrž o výtku nesprávného rozdělení výtěžku podstaty; a nejde ani o žádnou spornou skutkovou otázku; může proto rozhodnouti v tomto směru konkursní komisař a jeho opatření jest vykonatelné podle § 189 odstavec (5) konk. ř. Také ani správce podstaty nenavrhoval, aby byl H. odkázán na pořad práva. Právem se proto konkursní komisař zabýval otázkou, zda a pokud směl správce podstaty si zadržeti z podstaty částky na uhrazení útrat svého zastupování konkursní podstaty ve sporech, o něž tu jde. V prvním sporu uhradil si správce, jak sám uvedl ve svém rekursu, útraty podstatě přisouzené v první i druhé stolici. Rozsudky ty nebyly však pravoplatné, byly později nejvyšším soudem zrušeny a první soud žalobě akciové společnosti dříve Š. vyhověl rozsudkem ze dne 20. listopadu 1934 a odsoudil konkursní podstatu k zaplacení útrat. Neměl tedy správce dne 4. ledna 1934 jistotu, zda zůstane při útratách podstatě původně přisouzených. V jiném sporu si uhradil správce, jak sám uvedl v rekursu, útraty přisouzené podstatě rozsudkem prvního i odvolacího soudu dne 22. května 1933; tehdy již mohl mít správce pochybnosti o tom, zda zůstane při přisouzení útrat podstatě a zda naopak tato nebude odsouzena k náhradě útrat. Ve třetím sporu, ač byla konkursní podstata ve všech třech stolicích odsouzena a uložena jí náhrada útrat, uhradil si správce jen útraty svého zastupování podstaty zbytkem výtěžku podstaty. Musil tedy správce věděti, nebo nejméně předvídati, že jde i o jiné pohledávky za podstatou a že podstata nepostačí k úplnému uhrazení všech pohledávek za vlastní zastupování podstaty. Jest mu sice přiznati, že i on má právo, jako každý jiný věřitel podstaty, na uspokojení svých pohledávek za podstatou podle § 126 odstavec (1) konk. ř., ale nelze přehlédnouti, že jest jako funkcionář zřízený soudem v první řadě povinen dbáti zákona a tudíž jednati i v souladu s § 50 odstavec (2) konk. ř., což plyne ze všeobecných jeho povinností, uložených mu v §§ 79, 81, 82 odstavec (3) a § 126 odstavec (2) konk. ř. Důvodně uznal proto konkursní komisař, že správce nebyl oprávněn celého výtěžku podstaty použití k úhradě svých vlastních pohledávek za podstatou.

Čís. 14816.

Převodní poplatek jest příkázati z nejvyššího podání za nemovitost, byl-li ohlášen k dražebnímu roku, ač nebyl určen co do výše, a byl-li přihlášen k rozvrhovému roku částkou určenou platebním rozkazem vydaným po dražbě.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1935, R I 1143/35.)

K dražebnímu roku, jenž se konal 9. října 1934, byl ohlášen berním úřadem převodní poplatek již 29. září 1934 částkou okrouhle 3.000 Kč. Na to podáním ze dne 24. ledna 1935 učiněným k rozvrhovému roku

doplnil též berní úřad svou zmíněnou přihlášku přihlásiv z převodu v předu uvedeného převodní poplatek částkou 2.560 Kč, vyměřenou platebním rozkazem z 23. ledna 1935. P r v ý s o u d vyhověl odporu zadnější věřitelky, která mimo jiné uplatňovala, že převodní poplatek, vyměřený platebním rozkazem per 2.560 Kč, není vykonatelný, a nepřiznal eráru tento poplatek s odůvodněním, že platební rozkaz nebyl v době příklepu v právní moci. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu eráru maje za to, že přihláška eráru ze dne 29. září 1934 nebyla jasná a úplná, že k ní nebyl připojen platební rozkaz a že poplatek nebyl udán přesně, dále že platební rozkaz připojený k podání ze dne 24. ledna 1935 pochází z doby po příklepu, což prý odporuje § 210 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d přikázal čsl. státu přihlášený poplatek v přednostním pořadí a odkázal odporující věřitelku s jejím odporem na správní řízení.

D ů v o d y :

Jak bylo vyloženo v rozhodnutí 5228 sb. n. s., vzešel eráru uzavřením poplatného jednání, t. j. dne 14. ledna 1930 nárok na sporný převodní poplatek, pro který podle § 72 popl. zákona přísluší eráru přednostní právo zástavní na vydražené nemovitosti, na kterou se též vztahoval. Poplatek byl před dražbou řádně ohlášen, i když ještě vyměřen nebyl, takže se k němu při dražbě mohlo přihlížeti (sb. n. s. 3703). Pokud jde o přihlášku k rozvrhovému roku, odpovídá ono ustanovení § 210 ex. ř. Poplatek byl náležitě doložen, byl tehdy již vyměřen, a byl proto zadržený. Podle § 216 čís. 2, ježto poplatek ne více než tři leta před příklepem zadržený jest v předním pořadí přikázati, bylo neprávem nižšími soudy toto pořadí poplatku odepřeno.

Čís. 14817.

K § 502 odst. 3 c. ř. s.

Zažalovalo-li několik žalobců dělitelnou peněžitou pohledávku, rozhoduje podle § 502 odst. 3 c. ř. s. výše podílu připadajícího na každého žalobce.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv I 2566/33.)

Na několika nemovitostech bylo vloženo simultání právo zástavní za roční důchod ve prospěch oprávněné L. M-ové. Nemovitosti ty až na jednu, patřící žalované, jsou vlastnictvím žalobců. Rozsudkem ze dne 3. června byli žalobci uznáni povinnými zaplatiti zadrželou rentu. Poněvadž tak učinili i za žalovanou, na niž připadala poměrně částka 3.519 Kč 75 h, domáhají se na žalované její zaplacení. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby na zaplacení do výše 2.565 Kč.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání žalované.

D ů v o d y :

Nejde o nárok, který by byl na straně žalobců nedílný, takže každý z pěti žalobců uplatňoval ve skutečnosti ve společné žalobě postihem jenom částku na něho připadající podle hlav (§§ 888, 889 a 839 obč.